Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
JEAN RICHARD DE LA TOUR
esitatud 20. mail 2021 [1]

Kohtuasi C-136/20

Kriminaalmenetlus
LU
suhtes

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Zalaegerszegi Járásbíróság (Zalaegerszegi esimese astme kohus, Ungari))

Eelotsusetaotlus – Vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala – Raamotsus 2005/214/JSK – Rahaliste karistuste vastastikune tunnustamine – Artikli 5 lõige 1 – Süütegu, mis on seotud „käitumisega, millega rikutakse liikluseeskirja“ – Süüteo ulatus – Otsuse teinud riigi poolt sõiduki omanikule määratud rahaline karistus seoses tema keeldumisega täita kohustust tuvastada juht, keda kahtlustatakse liiklussüüteo toimepanemises – Artikli 7 lõige 1 – Mittetunnustamise või mittetäitmise põhjused – Täidesaatva riigi teostatava kontrolli ulatus ja laad seoses süüteo õigusliku kvalifitseerimisega

I. Sissejuhatus

1. Käesolevas eelotsusetaotluses palutakse Euroopa Kohtul täpsustada, mil määral võib liikmesriigi pädev asutus [2] keelduda teises liikmesriigis [3] määratud rahalise karistuse määramise otsuse tunnustamisest ja täitmisest, kui ta leiab, et viimati nimetatud riigis toime pandud süütegu ei kuulu nende süütegude loetellu, mille puhul liidu seadusandja välistas raamotsuses 2005/214 teo mõlemapoolse karistatavuse kontrolli.

2. See taotlus on esitatud menetluses, mis hõlmab Ungari kodanikule LU-le Austria pädeva asutuse määratud rahalise karistuse tunnustamist ja täitmisele pööramist Ungari pädeva asutuse poolt. See karistus määrati põhjusel, et LU kui liiklussüüteo toimepanemises osalenud sõiduki omanik ei täitnud kohustust tuvastada sõidukijuht, keda kahtlustatakse selle rikkumise toimepanemises. Kui Austria pädev asutus leiab, et selle tuvastamiskohustuse rikkumine kujutab endast süütegu, mis on käsitatav kui „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“, raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmanda taande tähenduses, mille puhul on välistatud mõlemapoolse karistatavuse kontrollimine, siis Ungari pädev asutus väidab omakorda, et kõnealust süütegu ei saa sellisena kvalifitseerida.

[1] Algkeel: prantsuse.

[2] Edaspidi „täidesaatev riik“ nõukogu 24. veebruari 2005. aasta raamotsuse 2005/214/JSK (rahaliste karistuste vastastikuse tunnustamise põhimõtte kohaldamise kohta) (ELT 2005, L 76, lk 16) artikli 1 punkti d tähenduses.

[3] Edaspidi „otsuse teinud riik“ raamotsuse 2005/214 artikli 1 punkti c tähenduses.

3. Zalaegerszegi Járásbírósági (Zalaegerszegi esimese astme kohus, Ungari) küsimustega soovitakse sisuliselt kindlaks määrata täidesaatva riigi pädeva asutuse teostatava kontrolli ulatus ja laad, kui too leiab, et otsuse teinud riigi talle edastatud rahalise karistuse tunnustamise ja täitmise taotlus sisaldab puudust, mis on seotud süüteo õigusliku kvalifitseerimisega raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 tähenduses. Need küsimused annavad Euroopa Kohtule ka võimaluse täpsustada mõistet „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“, mida liidu seadusandja on kasutanud selle raamotsuse artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes, ilma et liidu õiguses oleks seda süütegu üldse määratletud, ja olukorras, kus Euroopa Liidus liikluseeskirjade ühtlustamist ei ole toimunud.

4. Käesolevas ettepanekus teen Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada, et raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et otsuse teinud riigi pädev asutus võib keelduda otsust tunnustamast ja täitmast, kui süütegu, nagu see on määratletud otsuse teinud riigi õiguses, ei vasta süüteole või süütegude kategooriale, millele viitab otsuse teinud riigi pädev asutus, et kohaldada kõnealuse raamotsuse artikli 5 lõiget 1. Eelnevalt peab täidesaatva riigi pädev asutus siiski algatama raamotsuse artikli 7 lõikes 3 ette nähtud konsulteerimismenetluse.

5. Samuti teen Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada, et raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandat taanet tuleb tõlgendada nii, et süütegu, mis seisneb „käitumises, millega rikutakse liikluseeskirja“, hõlmab käitumist, millega sõiduki omanik keeldub tuvastamast juhti, keda kahtlustatakse liiklussüüteo toimepanemises.

II. Õiguslik raamistik

A. Raamotsus 2005/214

6. Raamotsuse 2005/214 põhjendustes 1, 2 ja 4 on sätestatud:

„(1) Euroopa Ülemkogu 15. ja 16. oktoobri 1999. aasta Tampere istungil kiideti heaks vastastikuse tunnustamise põhimõte, mis peaks liidus saama nii tsiviil- kui ka kriminaalasjades tehtava õigusalase koostöö nurgakiviks.

(2) Vastastikuse tunnustamise põhimõtet peaks kohaldama liikmesriigi kohtu- või haldusasutuse määratud rahaliste karistuste teises liikmesriigis sundtäitmise hõlbustamise eesmärgil.

[…]

(4) Raamotsus peaks samuti hõlmama liiklussüütegude eest määratud rahalisi karistusi.“

7. Raamotsuse 2005/214 artikli 4 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Otsuse koos käesolevas artiklis ettenähtud tunnistusega võib edastada pädevatele asutustele liikmesriigis, kus füüsilisel või juriidilisel isikul, kelle kohta otsus on tehtud, on vara või sissetulek, alaline elukoht, või juriidilise isiku korral tema registrijärgne asukoht.

2. Otsuse teinud riigi pädev asutus peab tunnistuse, mille tüüpvorm on toodud lisas, allkirjastama ja selle sisu õigeks tunnistama.“

8. Raamotsuse artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes ja lõikes 3 on raamotsuse kohaldamisala kohta sätestatud:

„1. Käesoleva raamotsuse alusel ja teo kahepoolset karistatavust kontrollimata toimub otsuste vastastikune tunnustamine ja täitmine järgmiste süütegude puhul, kui need on otsuse teinud riigis karistatavad ja nagu need on otsuse teinud riigi õigusaktidega määratletud:

[…]

– käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja, sealhulgas juhtimis- ja puhkeaegu ning ohtlikke veoseid käsitlevate eeskirjade rikkumised,

[…]

3. Lõikes 1 hõlmamata süütegude osas võib täidesaatev riik otsust tunnustada ja täita tingimusel, et otsuse aluseks olev tegu on täidesaatva riigi õigusaktide alusel süütegu selle koosseisu tunnustest või kirjeldusviisist olenemata.“

9. Raamotsuse 2005/214 artikkel 6 „Otsuste tunnustamine ja täitmine“ on sõnastatud järgmiselt:

„Täidesaatva riigi pädevad asutused tunnustavad täiendavate formaalsusteta artikli 4 kohaselt edastatud otsust ja võtavad viivitamata vajalikud meetmed selle täitmiseks, välja arvatud, kui pädev asutus [otsustab] tugineda ühele artiklis 7 sätestatud mittetunnustamise või mittetäitmise põhjustest.“ [täpsustatud tõlge]

10. Selle raamotsuse artiklis 7 „Mittetunnustamise või mittetäitmise põhjused“ on sätestatud:

„1. Juhul, kui artiklis 4 ettenähtud tunnistust ei esitata, kui see on ebatäielik või otsusele selgelt mittevastav, võivad täidesaatva riigi pädevad asutused keelduda otsuse tunnustamisest ja täitmisest.

2. Samuti võib täidesaatva riigi pädev asutus otsuse tunnustamisest ja täitmisest keelduda, kui on kindlaks tehtud, et:

[…]

b) ühel artikli 5 lõikes 3 nimetatud juhtudest on otsus tehtud tegude suhtes, mis pole täidesaatva riigi õigusaktide alusel süüteona kvalifitseeritavad;

[…]

3. Lõikes 1 ja lõike 2 punktides c ja g osutatud juhtudel konsulteerib täidesaatva riigi pädev asutus enne otsuse täieliku või osalise mittetunnustamise või mittetäitmise otsuse vastu võtmist kohasel viisil otsuse teinud riigi pädeva asutusega ja palub endale vajaduse korral viivitamata edastada mis tahes vajalikku teavet.“

B. Austria õigus

11. 23. juuni 1967. aasta föderaalse mootorsõidukiseaduse (Kraftfahrgesetz)[4] § 103, mis käsitleb sõiduki omaniku kohustusi, lõikes 2 on sätestatud:

„Asutus võib nõuda teavet isiku kohta, kes on kindlaksmääratud ajahetkel juhtinud registreerimisnumbri alusel tuvastatud sõidukit […] või kes parkis sõiduki […] viimati konkreetsesse kohta enne kindlaksmääratud ajahetke. Selle teabe, mis peab sisaldama asjaomase isiku nime ja aadressi, peab esitama isik, kellele on väljastatud registreerimistunnistus […]; kui see isik, kellele on väljastatud registreerimistunnistus, ei saa seda teavet edastada, on ta kohustatud nimetama isiku, kes on võimeline seda tegema ja kes seetõttu on teabekohustuse adressaat; teabekohustusliku isiku esitatud teave ei vabasta ametiasutust teabe kontrollimisest, kui see on konkreetse juhtumi asjaolusid arvestades vajalik. Teave tuleb edastada viivitamata ja kirjaliku taotluse korral kahe nädala jooksul alates teatamisest […].“

12. KFG 1967 § 134 lõige 1, mis käsitleb „[k]riminaalõigusnorme“, on sõnastatud järgmiselt:

„Isik, kes rikub käesolevat föderaalseadust […], paneb toime haldusrikkumise ja teda karistatakse rahatrahviga kuni 5000 eurot; kui seda ei ole võimalik sisse nõuda, karistatakse teda vabaduskaotusliku karistusega kestusega kuni kuus nädalat […].“

III. Põhikohtuasi, eelotsuse küsimused ja menetlus Euroopa Kohtus

13. Bezirkshauptmannschaft Weiz (Weizi ringkonna haldusasutus, Austria) määras 6. juuni 2018. aasta otsusega,[5] mis jõustus 1. jaanuaril 2019, Ungari kodanikule LU-le rahatrahvi summas 80 eurot. See karistus määrati põhjusel, et LU kui Ungaris registreeritud sõiduki omanik ei vastanud Austria õiguses ette nähtud kahenädalase tähtaja jooksul selle ametiasutuse taotlusele tuvastada oma sõiduki juht, keda kahtlustatakse liiklussüüteo toimepanemises.

14. Weizi ringkonna haldusasutus saatis raamotsuse 2005/214 alusel 27. jaanuaril 2020 eelotsusetaotluse esitanud kohtule, kes on ka täidesaatva riigi pädev asutus, taotluse 6. juuni 2018. aasta otsuse tunnustamiseks ja täitmiseks, millele oli lisatud selle raamotsuse artiklis 4 ette nähtud tunnistus. Euroopa Kohtu käsutuses olevast teabest nähtub, et selles tunnistuses oli LU toime pandud süütegu määratletud kui „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“ raamotsuse artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmanda taande tähenduses. Eelotsusetaotluse esitanud kohtul on siiski kahtlusi seoses sellega, kas 6. juuni 2018. aasta otsuse tunnustamise ja täitmise tingimused on selle artikli alusel täidetud. Kohus leiab, et otsuse teinud riigi pädeva asutuse antud kvalifikatsioon kõnealuse tegevuse kohta kuulub liidu õiguse „liiga laia“ tõlgenduse alla. Käitumine, milles LU-d süüdistatakse, kujutab endast keeldumist täita liikmesriigi ametiasutuste taotlust ning see ei saa kuuluda tegude hulka, mille puhul on teo mõlemapoolse karistatavuse kontrollimine raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 tähenduses välistatud.

[4] *BGBl.* 267/1967, edaspidi „KFG 1967“.

[5] Edaspidi „6. juuni 2018. aasta otsus“.

15. Neil asjaoludel otsustas Zalaegerszegi Járásbíróság (Zalaegerszegi esimese astme kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas [raamotsuse 2005/214] artikli 5 lõikes 1 sätestatud normi tuleb tõlgendada nii, et kui otsuse teinud [riik] viitab mõnele selles sättes loetletud käitumisviisidest, ei ole täidesaatva [riigi] asutusel mingit täiendavat kaalutlusruumi täitmisest keeldumiseks ning ta peab [karistuse määramise otsuse] täitma?

2. Kas juhul, kui vastus eelmisele küsimusele on eitav, võib täidesaatva [riigi] asutus asuda seisukohale, et otsuse teinud [riigi] otsuses märgitud käitumine ei vasta nimekirjas kirjeldatud käitumisele?“

16. Ungari, Tšehhi, Hispaania ja Austria valitsus ning Euroopa Komisjon esitasid kirjalikud seisukohad.

17. Kokkuleppel ettekandja-kohtunikuga otsustati esitada Euroopa Kohtu kodukorra artikli 61 lõike 1 alusel küsimused, millele kõnealused pooled vastasid kirjalikult määratud tähtaja jooksul.

IV. Analüüs

18. Nende kahe eelotsuse küsimusega, mida tuleb analüüsida koos, palub eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtul sisuliselt täpsustada, kas, ja kui vastus on jaatav, siis mil määral võib täidesaatva riigi pädev asutus keelduda otsuse tunnustamisest ja täitmisest, kui ta leiab, et otsuse teinud riigi pädev asutus on otsusele lisatud tunnistuses ekslikult viidanud ühele raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõikes 1 nimetatud süütegude kategooriale, mille puhul teo mõlemapoolse karistatavuse kontrollimine on välistatud.

19. Need küsimused tulenevad otsuse teinud riigi ja täidesaatva riigi pädevate asutuste vahelisest vaidlusest selle raamotsuse artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes kasutatud mõiste „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“ tõlgendamisega.

20. Otsuse teinud riigi pädev asutus leiab, et selle mõiste alla kuulub see, kui sõiduki omanik rikub talle pandud kohustust tuvastada liiklussüüteo toimepanemises kahtlustatav juht. Selline rikkumine kujutab nende väitel Austria õiguses endast liiklusseadustiku rikkumist. Täidesaatva riigi pädev asutus leiab seevastu, et otsuse teinud riigi pädev asutus tõlgendab liidu õigust „liiga laialt“, kuna selline süütegu ei saa kuuluda selle mõiste alla. Selle asutuse väitel jääb 6. juuni 2018. aasta otsus seega raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 sisulisest kohaldamisalast välja ja puudutab selle raamotsuse artikli 5 lõike 3 tähenduses muud süütegu, mistõttu võib selle otsuse tunnustamise ja täitmise seada sõltuvusse tingimusest, et teo mõlemapoolse karistatavuse kriteerium on täidetud.

21. See vaidlus on seletatav põhikohtuasja väga erilise kontekstiga. Nimelt, erinevalt muudest selle raamotsuse artikli 5 lõikes 1 loetletud süütegudest ei ole süütegu, mis on seotud „käitumisega, millega rikutakse liikluseeskirja“, liidu õiguses määratletud ning selle suhtes ei kohaldata ka liikmesriikide ühist lähenemisviisi.

22. Euroopa Kohtule esitatud küsimuste analüüsimiseks vaatlen kõigepealt tingimusi, mille korral täidesaatva riigi pädev asutus võib veenduda, et kõnealune süütegu kuulub raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 esemelisse kohaldamisalasse, ning vajaduse korral keelduda vaidlusaluse otsuse

tunnustamisest ja täitmisest. Selles kontekstis teen ettepaneku analüüsida selle raamotsuse artikli 7 lõike 1 sätteid. Nimelt viitab see artikkel sõnaselgelt olukorrale, mida minu arvates käsitleb eelotsusetaotluse esitanud kohus, kus täidesaatva riigi pädev asutus leiab, et vaidlusalusele otsusele lisatud tunnistus, milles on esitatud raamotsuse artikli 5 lõikes 1 toodud 39 süütegude loetelu, ei vasta sellele otsusele.

23. Seejärel teen Euroopa Kohtule ettepaneku tõlgendada raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes kasutatud mõistet „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“.

A. Täidesaatva riigi pädeva asutuse kontrolli ulatus

24. Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleb liidu õigusnormi tõlgendamisel arvesse võtta mitte ainult selle sõnastust, vaid ka konteksti ja selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa säte on [6].

1. Raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 sõnastus

25. Kõigepealt tuleb märkida, et raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõige 1, millele eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab, ei anna vastust selle kohta, mis laadi kontrolli võib täidesaatva riigi pädev asutus teha, veendumaks, et selline süütegu – nagu see on määratletud otsuse teinud riigi õiguses – kuulub selle sätte esemelisse kohaldamisalasse ega kujuta endast muud süütegu selle raamotsuse artikli 5 lõike 3 tähenduses.

26. Nagu nähtub raamotsuse 2005/214 artikli 5 pealkirjast, on selle eesmärk määratleda raamotsuse kohaldamisala. Kõnealuse raamotsuse artikli 5 lõikes 1 on liidu seadusandja loetlenud süüteod, mille korral toimub teo mõlemapoolset karistatavust kontrollimata otsuste vastastikune tunnustamine ja täitmine, ning täpsustanud, et nende süütegude määratlused on ette nähtud otsuse teinud riigi õiguses [7]. Euroopa Kohtu praktika kohaselt reguleerib otsuse teinud riigi õigus seega kriminaalvastutuse elemente, eelkõige kohaldatavat karistust ja üksust, mille suhtes seda karistust kohaldatakse [8].

27. Raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõikes 3 on liidu seadusandja ette näinud, et teo mõlemapoolse karistatavuse kontrollimist võib nõuda muude süütegude puhul kui need, mida on nimetatud raamotsuse artikli 5 lõikes 1.

28. Täidesaatva riigi pädeva asutuse tehtava kontrolli laad ei ole seega sõnaselgelt kindlaks määratud.

[6] Vt 3. märtsi 2020. aasta kohtuotsus X (Euroopa vahistamismäärus – mõlemapoolne karistatavus) (C-717/18, EU:C:2020:142, punkt 21 ja seal viidatud kohtupraktika) ning 10. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg (C-365/19, EU:C:2021:189, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).

[7] Vt 4. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punkt 44).

[8] Vt 4. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punkt 44).

2. Raamotsuse 2005/214 ülesehitus ja eesmärgid

29. Raamotsuse 2005/214 ülesehituse ja eesmärkide ning eelkõige selle artikli 7 lõigete 1 ja 3 sätete [9] analüüs võimaldab kindlaks teha selle kontrolli ulatuse, mida täidesaatva riigi pädev asutus võib teostada selleks, et kontrollida, kas kõnealune süütegu, nagu see on määratletud otsuse teinud riigi õiguses, kuulub tõepoolest ühte selle raamotsuse artikli 5 lõikes 1 nimetatud süütegude kategooriatest.

30. Esmalt tuleb meenutada, et raamotsuse 2005/214 eesmärk on kehtestada tõhus mehhanism selliste jõustunud otsuste piiriüleseks tunnustamiseks ja täitmiseks, millega määratakse füüsilisele või juriidilisele isikule rahaline karistus ühe selle raamotsuse artiklis 5 nimetatud süüteo toimepanemise eest [10]. Raamotsuse eesmärk on tagada rahaliste karistuste täitmine kõnealustes riikides tänu vastastikuse tunnustamise põhimõttele, ühtlustamata seejuures liikmesriikide karistusõigust [11].

31. See põhimõte kujutab endast nii tsiviil- kui ka kriminaalasjades tehtava õigusalase koostöö „nurgakivi“ [12] ja eeldab raamotsuse 2005/214 artikli 6 kohaselt, et täidesaatva riigi pädev asutus on põhimõtteliselt kohustatud viivitamata ja ilma täiendavate formaalsusteta võtma kõik meetmed, mis on vajalikud „artikli 4 kohaselt edastatud“ otsuse tunnustamiseks, välja arvatud, kui pädev asutus „[otsustab] tugineda ühele [kõnealuse raamotsuse] artiklis 7 sätestatud mittetunnustamise või mittetäitmise põhjustest“.

32. Märgin, et vastastikuse tunnustamise põhimõtte rakendamine nõuab, et otsuse teinud riigi pädev asutus edastaks täidesaatva riigi pädevale asutusele otsuse, mis on kooskõlas raamotsuse 2005/2014 artiklis 4 sätestatud nõuetega, ning et täidesaatva riigi pädev asutus algataks konsulteerimismenetluse, enne kui otsustab tugineda vastavalt kõnealuse raamotsuse artiklile 7 mõnele mittetunnustamise või mittetäitmise põhjusele.

a) Täidesaatva riigi pädeva asutuse kontroll raamotsuse 2005/214 artiklis 4 sätestatud nõuete täitmise üle

33. Raamotsuse 2005/214 artikli 4 lõike 1 kohaselt peab otsuse teinud riigi pädev asutus lisama oma otsusele tunnistuse. Tunnistus on selle raamotsuse lisas esitatud tüüpvorm. See koosneb eri jaotistest, mida see asutus peab täiendama. Need jaotised võimaldavad kõnealusel asutusel esitada minimaalse ametliku teabe, mis hõlmab eelkõige otsuse teinud riigi asutust, kes otsuse on teinud, ja otsuse täitmiseks pädevat asutust, füüsilist või juriidilist isikut, kellele määratakse rahaline karistus, ning teavet otsuse ja toime pandud süüteo laadi kohta.

34. Oma analüüsis viitan ma eelkõige teabele, mis on nõutud selle tunnistuse jaotise g (mille pealkiri on „Rahalise karistuse määramise otsus“) punktide 2–4 kohaselt.

[9] Vt 3. märtsi 2020. aasta kohtuotsus X (Euroopa vahistamismäärus – mõlemapoolne karistatavus) (C-717/18, EU:C:2020:142, punkt 21 ja seal viidatud kohtupraktika).

[10] Vt raamotsuse 2005/214 artiklid 1 ja 6 ning põhjendused 1 ja 2, ning 4. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

[11] Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et nii liikmesriikide vastastikuse usalduse põhimõte kui ka vastastikuse tunnustamise põhimõte, mis ise tugineb liikmesriikidevahelisele vastastikusele usaldusele, on liidu õiguses väga olulised, kuna need võimaldavad luua ja säilitada sisepiirideta ala (vt 10. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus ET (C-97/18, EU:C:2019:7, punkt 17)).

[12] Vt raamotsuse 2005/214 põhjendus 1.

35. Raamotsuse 2005/214 lisas esitatud tunnistuse jaotise g punkti 2 kohaselt peab otsuse teinud riigi pädev asutus esiteks esitama kokkuvõte süüteo faktidest ja toimepaneku tehioludest, sealhulgas märkima selle toimepanemise aja ja koha ning teiseks tooma välja süüteo olemuse ja õigusliku koosseisu ning kohaldatava õigusnormi/seaduse, mille alusel on tehtud otsus, mis on tunnistusele [13] lisatud.

36. Selle jaotise punkt 3 hõlmab raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 esemelisse kohaldamisalasse kuuluvaid süütegusid. Otsuse teinud riigi pädev asutus peab nimelt kinnitama, kas süüteo näol, nagu see on määratletud tema siseriiklikus õiguses, „on tegemist“ selles artiklis esitatud loetelus nimetatud süüteoga, märkides ära vastava(d) lahtri(d) [14]. Liidu seadusandja võtab selles kontekstis üle raamotsuse artikli 5 lõikes 1 esitatud 39 süütegude loetelu.

37. Nimetatud jaotise punkt 4 käsitleb seevastu muid süütegusid, mis ei kuulu nimekirja, mille liidu seadusandja on esitanud kõnealuse raamotsuse artikli 5 lõikes 1 ja mille kohta otsuse teinud riigi pädev asutus peab esitama täieliku kirjelduse.

38. Raamotsuse 2005/214 artikli 4 lõike 2 kohaselt tuleb tunnistus allkirjastada ja selles sisalduva teabe õigsust peavad tõendama otsuse teinud riigi pädevad asutused.

39. See täpne ja range lähenemine kõnealuse süüteo kirjeldusele peab tekitama vastastikuse usalduse eelkõige raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kontekstis, kus selline usaldus välistab kontrolli teo mõlemapoolse karistatavuse üle eriti raskete süütegude puhul. Teave, mida raamotsuse artiklis 4 ette nähtud tunnistus sisaldab, peab täidesaatva riigi pädeval asutusel võimaldama kontrollida otsust nii, et oleks tagatud selle nõuetekohane täitmine, ja eelkõige veenduda, et otsuse on teinud pädev asutus ja see kuulub eespool nimetatud raamotsuse kohaldamisalasse. Selles kontekstis võib täidesaatva riigi pädev asutus talle edastatud teavet arvestades kontrollida, kas asjaomane otsus kuulub raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 esemelisse kohaldamisalasse, nii et teo mõlemapoolse karistatavuse kontroll on välistatud, või kõnealuse raamotsuse artikli 5 lõike 3 kohaldamisalasse. Tegemist on siiski piiratud kontrolliga, millega peab vajaduse korral kaasnema otsuse teinud riigi pädeva asutusega konsulteerimine.

40. Kui tunnistus esitatakse, kui see on täielik ja vastab otsusele, peab täidesaatva riigi pädev asutus raamotsuse 2005/214 artikli 6 alusel seda otsust ilma täiendavate formaalsusteta tunnustama ja täitma ning võtma viivitamata vajalikud meetmed selle täitmiseks. Täidesaatva riigi pädev asutus tunnustab seega seda otsust, tuginedes otsuse teinud riigi pädeva asutuse esitatud tunnistusele, mis tõendab, et otsus on nõuetekohane ja täitmisele pööratav.

41. Seevastu juhul, kui tunnistust ei esitata, kui see on koostatud ebatäielikult või on „otsusele selgelt mittevastav“, tuleneb raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõikest 1, et täidesaatva riigi pädev asutus võib sel juhul keelduda otsuse tunnustamisest ja täitmisest [15].

[13] Vt tunnistuse jaotis k.

[14] Juhul kui süütegu kuulub raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne üheksandas taandes nimetatud süütegude kategooriasse („EÜ asutamislepingu ja EL lepingu VI jaotise alusel vastuvõetud õigusaktidest tulenevate kohustuste täitmise eesmärgil otsuse teinud riigi poolt süütegudeks tunnistatud teod“), mis on väga lai kategooria, palub liidu seadusandja otsuse teinud riigi pädeval asutusel näidata täpselt ära need aluslepingu alusel vastu võetud õiguslikud instrumendid, mis on süüteoga seotud.

[15] 12. septembri 2001. aasta Ühendkuningriigi, Prantsuse Vabariigi ja Rootsi Kuningriigi ettepaneku võtta vastu nõukogu raamotsus rahaliste karistuste vastastikuse tunnustamise põhimõtte kohaldamise kohta (EÜT 2001, C 278, lk 4) artikli 4 lõikes 1 on märgitud: „Juhul, kui artiklis 2 ettenähtud tunnistust ei esitata, kui selles toodud andmed ebatäielikud või ilmselt ebaõiged, võib täidesaatva riigi pädev asutus keelduda otsuse tunnustamisest ja täitmisest.“

42. Ühelt poolt tuleneb selle sätte sõnastusest, et täidesaatva riigi pädev asutus peab hindama, kas tunnistus vastab raamotsuses 2005/214 sätestatud nõuetele, ning tegema järeldused selle tunnistuse võimalikust õigusvastasusest. Selles küsimuses jätab liidu seadusandja nimetatud asutusele võimaluse keelduda otsuse tunnustamisest või täitmisest või mitte, olenemata sellest, kas tunnistuses esineb puudusi.

43. Teiselt poolt hõlmavad rikkumised, mille liidu seadusandja on raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõikes 1 ära märkinud, juhtumeid, kus otsuse teinud riigi pädev asutus ei ole täitnud raamotsuse artiklist 4 tulenevaid kohustusi, jättes tunnistuse lisamata või täitmata, või on väljastanud tunnistuse, mis ei vasta „selgelt“ otsusele. Määrsõna „selgelt“ kasutamine raamotsuse artikli 7 lõikes 1 näitab minu arvates liidu seadusandja tahet piirata otsuse mittetunnustamise ja täitmata jätmise alust tunnistuses sisalduva ilmse puudusega ning arvesse võetakse mitte üksnes otsuse teinud riigi pädevate asutuste ja täidesaatva riigi asutuste vastastikust usaldust, vaid ka menetluse tõhustamise, kiirendamise ja lihtsustamise vajadust.

44. Viimati nimetatud juhtum, millele liidu seadusandja viitab, hõlmab minu arvates sellist olukorda, nagu on kirjeldatud teises eelotsuse küsimuses, kus täidesaatva riigi pädev asutus leiab, et süütegu, nagu see on määratletud otsuse teinud riigi õiguses, ei vasta süüteole, millele otsuse teinud riigi pädev asutus viitab raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 rakendamiseks. Teisisõnu on süüteo õiguslik kvalifitseerimine ebaõige.

45. Selline piiratud kontroll peab minu arvates võimaldama täidesaatva riigi pädeval asutusel kontrollida edastatud teabe põhjal, et otsuse teinud riigi pädev asutus ei nõua otsuse tunnustamist ja täitmist raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 alusel, samas kui kõnealune süütegu, nagu see on määratletud otsuse teinud riigi õiguses, ei kujuta *ilmselt* endast süütegu, mis kuuluks selliste süütegude hulka, mille puhul liidu seadusandja välistab teo mõlemapoolse karistatavuse kontrolli, ning kujutab, vastupidi, endast süütegu, millele osutatakse selle artikli lõikes 3. Ennekõike on vaja tagada raamotsuse artikli 5 esemelise kohaldamisala järgimine, tagades süüteo õige õigusliku kvalifitseerimise, vastasel juhul võib see rikkuda vastastikust usaldust ja seeläbi takistada eespool nimetatud raamotsuse eesmärgi saavutamist.

46. Raamotsuse 2005/214 lisas esitatud tunnistuse jaotise g punktid 2 ja 3 võimaldavad nimetatud kontrolli teha, kuna selles tuleb esitada süüteo üksikasjad selle raamotsuse artikli 5 kohaldamiseks. Tuletan nimelt meelde, et selles punktis 2 on nõutud sõnaselgelt, et esitataks teave karistusega seotud rikkumiste kohta ja nende asjaolude kirjeldus, milles rikkumine või rikkumised toime pandi, ning „[s]üüteo (süütegude) olemus ja juriidiline kvalifitseerimine ning kohaldatav õigusnorm/seadus“.

47. Täidesaatva riigi pädeva asutuse tehtav kontroll on seda lihtsam, et süütegu, mille eest määrati rahaline karistus, vastab täpselt kõigis riigisisestes õiguskordades kuritegelikuks tunnistatud tegevusele, nagu raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kahekümne kaheksandas taandes osutatud vägistamine või süütegu või süütegude kategooria, mis on määratletud liidu õiguses miinimumeeskirjade alusel või mille suhtes kohaldatakse liikmesriikide ühist lähenemist.

48. Sellega seoses tuleb märkida, et süüteod, mille korral toimub raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kohaselt teo mõlemapoolset karistatavust kontrollimata otsuste vastastikune tunnustamine ja täitmine, peegeldavad põhimõtteliselt kuritegevuse põhivorme. Enamiku puhul neist on liidu õiguses kohaldatud ühtlustamist. See kehtib näiteks kuritegelikku ühendusse

kuulumise puhul, mis on määratletud raamotsuse 2008/841/JSK[16] artiklis 1, terroriaktide puhul, mis on määratletud direktiivi (EL) 2017/541[17] artiklis 3, inimkaubandusega seotud süütegude puhul, mis on määratletud direktiivi 2011/36/EL[18] artiklis 2, lapsporno ja seksuaalse kuritarvitamisega seotud süütegude puhul, mis on määratletud direktiivi 2011/93/EL[19] artiklites 2 ja 3, narkootiliste ja psühhotroopsete ainete ebaseadusliku käitlemise puhul, mis on määratletud raamotsuse 2004/757/JSK[20] artiklis 2, pettuse puhul, mis on määratletud direktiivi (EL) 2017/1371[21] artiklis 3, ebaseaduslikule sissesõidule ja riigis viibimisele kaasaaitamise puhul, mis on määratletud direktiivi 2002/90/EÜ[22] artiklis 1, keskkonnavastaste kuritegude puhul, mis on määratletud direktiivi 2008/99/EÜ[23] artiklis 3, või kultuuriväärtustega ebaseadusliku kauplemise puhul[24].

49. Sellistel juhtudel on täidesaatva riigi pädeval asutusel võimalik lihtsamalt ja kiiremini kindlaks teha, kas süütegu, nagu see väljendus faktilistes asjaoludes ja nagu see on määratletud otsuse teinud riigi õiguses, mille tekst on otsusele lisatud, vastab süüteole või süütegude kategooriale, millele viitab otsuse teinud riigi pädev asutus, et kohaldada raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõiget 1, või muule süüteole, millele osutatakse selle raamotsuse artikli 5 lõikes 3.

50. Seevastu võib see kontroll, isegi kui see on piiratud, osutuda keerulisemaks, kui süütegu või süütegude kategooria, millele viitab otsuse teinud riigi pädev asutus, ei ole liidu õiguses määratletud. Nagu ma märkisin, on käesolev kohtuasi selline näide.

51. Neil asjaoludel leian, et raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõikes 3 ette nähtud konsulteerimiskohustus on väga kohane.

b) Otsuse teinud riigi pädeva asutuse algatatav konsulteerimismenetlus vastavalt raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõikele 3

52. Raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõike 3 kohaselt peab täidesaatva riigi pädev asutus juhul, kui tunnistust ei esitata, kui see on ebatäielik või otsusele selgelt mittevastav, konsulteerima otsuse teinud riigi pädeva asutusega. Enne otsuse tunnustamata jätmise või täitmata jätmise üle otsustamist peab ta asjakohasel viisil algatama selle menetluse ning küsima viivitamata kogu vajaliku teabe[25]. Liidu seadusandja annab seega tunnistust oma tahtest alustada nende asutuste

16 Nõukogu 24. oktoobri 2008. aasta raamotsus organiseeritud kuritegevuse vastase võitluse kohta (ELT 2008, L 300, lk 42).

17 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2017. aasta direktiiv terrorismivastase võitluse kohta, millega asendatakse nõukogu raamotsus 2002/475/JSK ning muudetakse nõukogu otsust 2005/671/JSK (ELT 2017, L 88, lk 6).

18 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. aprilli 2011. aasta direktiiv, milles käsitletakse inimkaubanduse tõkestamist ja sellevastast võitlust ning inimkaubanduse ohvrite kaitset ja millega asendatakse nõukogu raamotsus 2002/629/JSK (ELT 2011, L 101, lk 1).

19 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiiv, mis käsitleb laste seksuaalse kuritarvitamise ja ärakasutamise ning lasteporno vastast võitlust ja mis asendab nõukogu raamotsuse 2004/68/JSK (ELT 2011, L 335, lk 1; parandus ELT 2012, L 18, lk 7).

20 Nõukogu 25. oktoobri 2004. aasta raamotsus, millega kehtestatakse miinimumeeskirjad ebaseadusliku uimastiäri kuriteokoosseisu ja karistuste kohta (ELT 2004, L 335, lk 8).

21 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2017. aasta direktiiv, mis käsitleb võitlust liidu finantshuve kahjustavate pettuste vastu kriminaalõiguse abil (ELT 2017, L 198, lk 29).

22 Nõukogu 28. novembri 2002. aasta direktiiv, millega määratletakse kaasaaitamine ebaseaduslikule piiriületamisele, läbisõidule ja elamisele (EÜT 2002, L 328, lk 17; ELT eriväljaanne 19/06, lk 64). Vt ka nõukogu 28. novembri 2002. aasta raamotsus 2002/946/JSK, millega tugevdatakse karistusõiguslikku raamistikku, et tõkestada ebaseaduslikule piiriületamisele, läbisõidule ja elamisele kaasaaitamist (EÜT 2002, L 328, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 61).

23 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. novembri 2008. aasta direktiiv keskkonna kaitsmise kohta kriminaalõiguse kaudu (ELT 2008, L 328, lk 28). Vt ka nõukogu 12. juuli 2005. aasta raamotsus 2005/667/JSK, millega tugevdatakse kriminaalõiguslikku raamistikku laevade põhjustatud merereostuse vastase õiguse jõustamiseks (ELT 2005, L 255, lk 164).

24 Vt ettepanek võtta vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus kultuuriväärtuste impordi kohta (COM(2017) 375 (final)).

25 Vt selle kohta 5. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Centraal Justitieel Incassobureau (Rahaliste karistuste tunnustamine ja täitmine), C-671/18, EU:C:2019:1054, punkt 44.

vahel konstruktiivset dialoogi viisil, mis võimaldab otsusele lisatud tunnistuses sisalduvaid puudusi parandada. Arvan, et niisuguses olukorras nagu põhikohtuasja puhul peab see dialoog võimaldama otsuse teinud riigi pädeval asutusel kas parandada jaotist, millele ta on ekslikult viidanud, või edastada lisateavet, mis võimaldab täidesaatva riigi pädeval asutusel paremini hinnata, millises ulatuses kuulub otsuse teinud riigi õiguses määratletud süütegu sellesse jaotisse, millele osutatakse otsusele lisatud tunnistuses.

53. Alles pärast sellist eelnevat konsulteerimist on täidesaatva riigi pädeval asutusel vabadus vastavalt raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõikele 1 hinnata, kas ta peab talle edastatud otsust tunnustama või mitte.

54. Kõiki neid asjaolusid arvestades teen seega Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada, et raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et täidesaatva riigi pädev asutus võib keelduda otsust tunnustamast ja täitmast, kui süütegu, nagu see on määratletud otsuse teinud riigi õiguses, ei vasta süüteole või süütegude kategooriale, millele viitab otsuse teinud riigi pädev asutus, et kohaldada kõnealuse raamotsuse artikli 5 lõiget 1. Täidesaatva riigi pädev asutus võib keelduda selle otsuse tunnustamisest ja täitmisest vaid siis, kui kõnealuse raamotsuse artikli 7 lõike 3 alusel eelnevalt algatatud konsulteerimismenetlus ei võimaldanud parandada selles otsuses sisalduvat puudust.

B. Raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes kasutatud mõiste „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“ tõlgendamine

55. Tuletan meelde, et Euroopa Kohtule esitatud küsimused tulenevad otsuse teinud riigi ja täidesaatva riigi pädevate asutuste vahelisest vaidlusest seoses raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes kasutatud mõiste „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“ tõlgendamisega, mille puhul ei ole võimalik kontrollida teo mõlemapoolset karistatavust.

56. Kuna seda süütegu ei ole liidu teiseses õiguses määratletud,[26] näib mulle oluline, et Euroopa Kohus kasutaks seda võimalust liidu seadusandja kasutatud mõistete tõlgendamisel, mis võimaldab eelotsusetaotluse esitanud kohtul kindlaks teha, mil määral on otsuse teinud riigi pädev asutus teinud hindamisvea.

57. See kohtuasi illustreerib tegelikult kartusi, mida Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee (EMSK) väljendas väga varakult seoses Euroopa liiklusseadustiku ja sõidukite registriga seotud töödega[27]. EMSK märgib, et „raamotsus [2005/214] viitab ning nõuab Euroopa riikide liiklusseaduste ühtlustamist sätestavaid meetmeid“[28] ning selline ühtlustamine on vajalik selleks, et „vältida olukorda, kus mingi tegevus on ühes liikmesriigis õigusrikkumine, kuid teises mitte“[29].

[26] Liidu õiguse ja kohtupraktika praeguses seisus on reaalselt ühtlustatud vaid teatud liiklust reguleerivate õigusnormide aspektid: juhiluba (Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. detsembri 2006. aasta direktiiv 2006/126/EÜ juhilubade kohta (ELT 2006, L 403, lk 18)), turvavöö kasutamine (nõukogu 16. detsembri 1991. aasta direktiiv 91/671/EMÜ alla 3,5tonnistes sõidukites turvavööde kohustuslikku kasutamist käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1991, L 373, lk 26; ELT eriväljaanne 07/01, lk 353), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. aprilli 2003. aasta direktiiviga 2003/20/EÜ (ELT 2003, L 115, lk 63; ELT eriväljaanne 07/07, lk 277)), autovedudega tegelevate isikute tööaja korraldus (Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/15/EÜ autovedude alase liikuva tegevusega hõivatud isikute tööaja korralduse kohta (EÜT 2002, L 80, lk 35; ELT eriväljaanne 05/04, lk 224)), teabevahetus liiklusohutusnõuete rikkumise kohta (Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2015. aasta direktiiv (EL) 2015/413, millega hõlbustatakse piiriülest teabevahetust liiklusohutusnõuete rikkumise kohta (ELT 2015, L 68, lk 9)).

[27] Vt Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee 29. jaanuari 2004. aasta arvamus, mis käsitleb “Euroopa liiklusseadustikke ja sõidukite registrit“ (ELT 2005, C 157, lk 34), edaspidi „EMSK arvamus Euroopa liiklusseadustiku kohta“.

[28] Vt EMSK arvamus Euroopa liiklusseadustiku kohta (punkti 5.3 alapunkt a).

[29] Vt EMSK arvamus Euroopa liiklusseadustiku kohta (punkt 6.7).

Nii tõlgendavad liikmesriigid oma seisukohtades erinevalt mõistet, mida liidu seadusandja on kasutanud raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes. Kui Ungari ja Tšehhi valitsus väidavad sisuliselt, et „sõidukijuhist teavitamata jätmisega“ seotud süütegu ei kuulu selles artiklis viidatud süütegude hulka, siis Hispaania ja Austria valitsus ning komisjon leiavad seevastu, et sellised õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kuuluvad „liikluseeskirja“ alla nimetatud artikli tähenduses.

1. Raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmanda taande sõnastus ja selle sätte ülesehitus

58. Kõigepealt tuleb märkida, et raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmanda taande keeleversioonide vahel on erinevusi.

59. Nimelt, kui liidu seadusandja kasutab selle artikli prantsuskeelses versioonis sõnastust „käitumine, mis on vastuolus *liiklust* reguleerivate õigusnormidega“ [30] („conduite contraire aux normes qui règlent la circulation routière“), siis sloveenikeelses versioonis on kasutatud sõnastust „käitumine, mis on vastuolus *liiklusohutuse* eeskirjadega“ [31] („ravnanja, ki so v nasprotju s predpisi o varnosti v. prometu“), samas kui itaaliakeelses versioonis („infrazioni al codice della strada“) ja poolakeelses versioonis („narozee“) osutatakse „liikluseeskirjale“ [32].

60. Esiteks märgin, et enamik raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmanda taande keeleversioonidest vastavad prantsuskeelsele versioonile; seega eristub nendest sloveenikeelne versioon, milles on silmas peetud üksnes liiklusohutust, ning itaalia- ja poolakeelne versioon, mis viitavad üksnes liikluseeskirja rikkumisega seotud süütegudele. Hispaaniakeelne versioon („conducta contraria a la legislación de tráfico“), saksakeelne versioon („gegen die den Straßenverkehr regelnden Vorschriften verstoßende Verhaltensweise“), kreekakeelne versioon („symperiforá pou paraviázei kanonismoús odikís kykloforías“), ingliskeelne versioon („conduct which infringes road traffic regulations“), leedukeelne versioon („elgesys, pažeidžiantis kelių eismo taisykles“), ungarikeelne versioon („olyan magatartás, amely sérti a közúti közlekedés szabályait“) ning ka slovakikeelne versioon („správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“) viitavad seega käitumisele, mis on vastuolus liikluseeskirja või liiklust reguleerivate õigusnormidega.

61. Teiseks toon välja, et raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmanda taande prantsuskeelse versiooni aluseks on sõnastus, mida on kasutatud täitevkomitee 28. aprilli 1999. aasta otsusega [33] heakskiidetud ja Schengeni *acquis*'sse lisatud kokkuleppe (koostöö kohta liikluseeskirja rikkumiste ning nende suhtes määratud rahatrahvidega seotud menetlustes) artiklis 1 [34].

62. Selle kokkuleppe artiklis 1 on „[l]iikluseeskirja rikkumine“ („[i]nfraction routière“) määratletud kui „käitumine, millega rikutakse *liikluseeskirja* ja mida käsitletakse kriminaal- või haldusõigusrikkumisena, sealhulgas juhtimis- ja puhkeaegu ning ohtlikke veoseid käsitlevate eeskirjade rikkumised („[c]onduite contraire aux normes qui règlent la circulation routière

[30] Kohtujuristi kursiiv.

[31] Kohtujuristi kursiiv.

[32] Raamotsuse 2005/214 lisas toodud tunnistuse jaotise g alapunkti 3 prantsuskeelne versioon viitab samuti „käitumisele, mis on vastuolus liikluseeskirjaga“ („conduite contraire au code de la route“).

[33] ELT 2000, L 239, lk 428; ELT eriväljaanne 19/02, lk 390.

[34] Vt selle kohta Jekewitz, J., „L'initiative de la République fédérale d'Allemagne relative à la coopération dans le cadre des procédures relatives aux infractions routières et à l'exécution des sanctions pécuniaires y relatives“, *La reconnaissance mutuelle des décisions judiciaires pénales dans l'Union européenne*, Éditions de l'Université de Bruxelles, Brüssel, 2001, lk 133–139, eriti lk 137.

considérée comme une infraction pénale ou administrative, y compris les infractions aux dispositions en matière de temps de conduite et de repos et aux dispositions relatives au transport de marchandises dangereuses“).[35] Sloveeni-, itaalia- ja poolakeelne versioon ei erine selle kokkuleppe artikli 1 teistest keeleversioonidest ja määratlevad liikluseeskirja rikkumist kui liiklust reguleerivate õigusnormidega vastuolus olevat tegu või käitumist[36].

63. Järeldan sellest, et kasutades raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes mõistet „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“, soovis liidu seadusandja hõlmata „liiklussüütegusid“.

64. Seda kinnitab ka raamotsuse 2005/214 põhjenduse 4 sõnastus, milles seadusandja märgib, et raamotsus peaks „hõlmama *liiklussüütegude* eest määratud rahalisi karistusi“[37].

65. Ma ei nõustu seega Ungari valitsuse märkustes väljendatud seisukohaga, et sisuliselt tuleks raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes nimetatud käitumist piirata liiklusohutust rikkuva käitumisega. Nii selles artiklis kui ka selle raamotsuse põhjenduses 4 kasutatud sõnastus näitab selgelt liidu seadusandja tahet mitte piirata selle artikli esemelist kohaldamisala üksnes liiklusohutuse eeskirjade või normide rikkumisega, nagu see on direktiivi 2015/413 puhul, vaid pigem laiendada seda kõikidele liiklust reguleerivatele eeskirjadele, sõltumata nende õigusaktide laadist, milles need on sätestatud.

66. Need mõisted võimaldavad arvesse võtta seda, et liiklust liidus reguleerivad liikmesriikide õigusnormid on nii vormilt kui ka sisult heterogeensed.

67. Mis puudutab vormi, siis ei koguta liikluseeskirjad tingimata eraldi seadustikku, nagu liiklusseadustik,[38] vaid selle sätted võivad olla kodifitseeritud mitmesugustes õigus- ja haldusaktides, nagu see on Saksamaal[39].

68. Sisuliselt on eri liikmesriikide liikluseeskirjade vahel suured erinevused, hoolimata rahvusvaheliste konventsioonide abil juba tehtud ühtlustamisest[40]. On lihtne tõdeda, et liiklusmärgistus, juhiloa saamise nõuded,[41] kiiruspiirangud või ka lubatud alkoholitase veres võivad olla eri liikmesriikides erinevad[42]. EMSK märkis seega, et „[k]uigi põhiliste

35 Kohtujuristi kursiiv.

36 Itaaliakeelse versiooni sõnastus on „Atto contrario alle norme che regolano la circolazione Stradale“, poolakeelse versiooni sõnastus „Zchowanie naruszające przepisy o ruchu drogowym“ ja sloveenikeelse versiooni sõnastus „vedenje, s katerim se krši prometne predpise“.

37 Kohtujuristi kursiiv.

38 Belgias ei moodusta need eeskirjad vormiliselt eraldi seadustikku, vaid on määratletud 1. detsembri 1975. aasta kuningliku määrusega, mis käsitleb liikluspolitsei ja avalike teede kasutamise üldeeskirja (*Moniteur belge*, 9.12.1975, lk 15627), mida on viimati muudetud Flandria piirkonna valitsuse 15. jaanuari 2021. aasta määrusega (*Moniteur belge*. 4.2.2021, lk 8401).

39 Liiklust reguleerivad eeskirjad on Saksamaal kindlaks määratud mitme seaduse abil, eelkõige on need 3. mai 1909. aasta Straßenverkehrsgesetz (liiklusseadus), 5. märtsi 2003. aasta redaktsioon (*BGBI*. 2003 I, lk 310, parandus lk 919), mida viimati muudeti 26. novembri 2020. aasta seadusega (*BGBI*. 2020 I, lk 2575); 6. märtsi 2013. aasta Straßenverkehrs-Ordnung (liiklusseadustik) (*BGBl*. 2013 I, lk 367), mida viimati muudeti 18. detsembri 2020. aasta määrusega (*BGBl*. 2020 I, lk 3047), mis sisaldavad põhiliiklusreegleid; ja 21. märtsi 1961. aasta Personenbeförderungsgesetz (inimeste vedu käsitlev seadus), 8. augusti 1990. aasta versioon (*BGBl*. 1990 I, lk 1690), mida viimati muudeti 3. detsembri 2020. aasta seadusega (*BGBl*. 2020 I, lk 2694), ning 26. aprilli 2012. aasta Straßenverkehrs-Zulassungs-Ordnung (liikluses osalemiseks nõutavat registreerimist käsitlev seadustik) (*BGBl*. 2012 I, lk 679), mida viimati muudeti 26. novembri 2019. aasta määrusega (*BGBl*. 2019 I, lk 2015), mis reguleerib registreerimismenetlust ning kohustuslikku liikluskindlustust ning hõlmab seoses sõidukite ehitamise ja kasutamisega kohaldatavaid eeskirju.

40 Vt eelkõige 24. aprillil 1926 Pariisis allkirjastatud rahvusvaheline mootorsõidukiliikluse konventsioon, 19. septembril 1949 Genfis allkirjastatud teeliikluse konventsioon ja 8. novembril 1968 Viinis allkirjastatud maanteeliikluse konventsioon. Vt selle kohta EMSK arvamus Euroopa liiklusseadustiku kohta (punkt 3).

41 Vt EMSK arvamus Euroopa liiklusseadustiku kohta (punkt 4).

42 Näiteks juhtimisõiguse äravõtmise või juhiloa äravõtmise tingimused, vt eelkõige 7. juuni 2012. aasta kohtuotsus Vinkov (C-27/11, EU:C:2012:326) ja 23. aprilli 2015. aasta kohtuotsus Aykul (C-260/13, EU:C:2015:257).

liiklusseadustike sõnastamise vahel on olulisi erinevusi, on veelgi tõsisem asjaolu, et eeskirju tõlgendatakse ning kohaldatakse eri liikmesriikides erinevalt. See ei tulene ainult sellest, et inimestel on erinevad seisukohad eeskirjade mittejärgimise kohta, vaid samuti ka sellest, et liiklusseadustike mittetäitmisega kaasnevad karistused on väga erinevad“[43]. Selles kontekstis tuletas Euroopa Kohus 5. detsembri 2019. aasta kohtuotsuses Centraal Justitieel Incassobureau (rahaliste karistuste tunnustamine ja täitmine)[44] meelde, et süütegusid, mis on seotud „käitumisega, millega rikutakse liikluseeskirja“, ei käsitleta eri liikmesriikides ühetaoliselt, kuna osa riikidest peab neid haldusrikkumisteks, samas kui teised peavad neid kuriteoks[45].

69. Liiklust reguleerivad õigusnormid hõlmavad nii avalike teede kasutamist ja neil kasutatavat märgistust kui ka sõidukite omanike (registreerimismenetlus, tsiviilvastutuskindlustuse saamine jne) ja juhtide (juhiloa omamine, teemärgistuse ja liiklusohutuse eeskirjade järgimine jne) kohustusi ning nende kohustuste rikkumise eest kohaldatavaid karistusi. Raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes kasutatud mõiste „käitumine, millega rikutakse liikluseeskirja“ võib seega hõlmata mitut tegu ja sama palju süütegusid, mille koosseisu tunnused võivad liikmesriigiti erineda.

70. Seega, kuigi Ungari valitsus väidab oma seisukohtades, et otsuse teinud riigi pädeval asutusel on kohustus kohaldada õigust ning tõlgendada ja kvalifitseerida raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõikes 1 nimetatud süütegude kategooriasse kuuluvaid tegusid võimalikult kitsendavalt, on liiklusnormidel, millele liidu seadusandja viitab raamotsuse artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes, siiski väga lai kohaldamisala. Mõiste „liikluseeskiri“ erineb teistest samas artiklis esitatud mõistetest, mis viitavad konkreetsele tegevusele, nagu organiseeritud rööv, elundikaubandus, kelmus või õhusõiduki kaaperdamine.

71. Selles kontekstis arvan, et sõiduki omanikul lasuv kohustus tuvastada isik, keda kahtlustatakse liiklussüüteo toimepanemises, kuulub liikluseeskirja kohaldamisalasse ning selle kohustuse rikkumine kuulub raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmanda taande esemelisse kohaldamisalasse.

72. Käesoleval juhul on KFG 1967 §-s 103 sätestatud õigusnormide eesmärk määratleda „sõiduki või haagise registreeritud omaniku kohustused“. Teisisõnu peab sõiduki omanik juhi tuvastama just seetõttu, et ta on sõiduki omanik, mille puhul on tuvastatud, et ta on seotud liiklussüüteo toimepanemisega. KFG 1967 paragrahvi 134 lõikest 1, mis käsitleb „[k]riminaalõigusnorme“, tuleneb, et iga isik, kes rikub seda kohustust, paneb toime haldussüüteo, mille eest karistatakse rahatrahviga ja kui seda ei ole võimalik sisse nõuda, siis vabadusekaotusliku karistusega. Käesolevas kohtuasjas on rahaline karistus suurem kui raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõike 2 punktis h sätestatud piir.

[43] Vt EMSK arvamus Euroopa liiklusseadustiku kohta (punkt 4.5).

[44] C-671/18, EU:C:2019:1054.

[45] Vt 5. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Centraal Justitieel Incassobureau (rahaliste karistuste tunnustamine ja täitmine), C-671/18, EU:C:2019:1054, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika. Vt ka kohtujuristi Boti ettepanek kohtuasjas Euroopa Komisjon *vs.* Euroopa Parlament ja Euroopa Liidu Nõukogu (C-43/12, EU:C:2013:534, punkt 38), milles kohtujurist märkis, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2011. aasta direktiivis 2011/82/EL, millega hõlbustatakse piiriülest teabevahetust liiklusohutusega seotud liiklusnõuete rikkumise kohta (ELT 2011, L 288, lk 1) ja mis asendati direktiiviga 2015/413, ei ole osutatud liiklussüütegude koosseisu tunnused samuti liidu tasemel ühtlustatud, vaid need tunnused ning samuti selliste süütegude eest ette nähtud karistused määravad kindlaks liikmesriigid.

73. Sarnane kohustus on olemas ka teistes liikmesriikides, näiteks Prantsusmaal [46] või Belgias [47].

74. Nagu rõhutab Austria valitsus oma seisukohtades, on sõidukijuhi tuvastamise eesmärk tagada teeliikluse korraldus ja kontroll. Sellel kohustusel on minu arvates sama eesmärk kui sõiduki omaniku kohustusel paigutada oma sõidukile registreerimismärk, mis on mõeldud tema isikusamasuse tuvastamiseks.

75. See tuvastamine on oluline sõiduki omaniku tsiviilvastutuse või juhi kriminaalvastutuse rakendamisel. Karistuste isiklikkuse põhimõtte kohaselt vastutab ainult juht kriminaalkorras süütegude eest, mida ta sõiduki juhtimisel toime paneb. Seega on liiklussüüteo omistamiseks ja karistuse määramiseks vaja isik nimeliselt tuvastada. Nagu näitavad direktiivi 2015/413 raames vastu võetud meetmed, on see tuvastamine oluline juhul, kui toime pandud rikkumine puudutab teatavaid liiklussüütegusid, mille hulka kuuluvad kiiruse ületamine, joobeseisundis juhtimine või punase tule eiramine [48]. Nagu märgib Austria valitsus oma vastuses Euroopa Kohtule esitatud küsimustele, kahtlustatakse põhikohtuasjas sõidukijuhti kiiruse ületamises selle direktiivi artikli 2 punkti a tähenduses. Tuleb märkida, et 4. märtsi 2020. aasta kohtuotsuses Bank BGŻ BNP Paribas [49] otsustas Euroopa Kohus, et direktiivi 2015/413 sätted näevad ette, et liikmesriigid peavad lojaalsest koostööst lähtudes hõlbustama piiriülest teabevahetust selle direktiivi artiklis 2 osutatud rikkumiste korral, et hõlbustada karistuste kohaldamist, kui sellised rikkumised on toime pandud teises liikmesriigis kui asjaomase sõiduki registreerimise liikmesriik, ja aidata seega kaasa selle direktiivi eesmärgi järgimisele, milleks on tagada kõigi liidu liiklejate kaitstuse kõrge tase [50]. Selleks nõuab piiriülene teabevahetus, et andmed, mille esitab sõiduki registreerimiskoha liikmesriik, milleks on käesoleval juhul täidesaatev riik, peavad võimaldama tuvastada nii sõiduki registreeritud omaniku kui ka isiku, kes vastutab riigisisese õiguse järgi liiklusrikkumise eest, et hõlbustada võimaliku rahalise karistuse täitmist [51].

76. See juhi tuvastamise kohustus võimaldab lisaks sellele lahendada maanteeliikluse konkreetsele sektorile omased praktilised ja tehnilised raskused. Nimelt tekitab liiklussüüteo omistamine sõltuvalt süüteo laadist või kasutatud kontrolliviisist raskusi.

77. Liiklussüütegude eripära on see, et politseiasutustel on sageli raske juhti täpselt tuvastada, kui puudub kontakt temaga, eriti juhul, kui süütegu tuvastatakse ilma juhiga suhtlemata, näiteks nõuetele mittevastava parkimise puhul, ja isegi juhul, kui süüteo toimepanek salvestatakse automaatselt kaamerate abil, nagu kiiruse ületamise puhul, mis on käesoleva kohtuasja aluseks [52]. See on viinud selleni, et teatud liikmesriigid, nagu Prantsuse Vabariik, on kehtestanud eelduse, et registreerimistunnistuse omanik vastutab sõidukite parkimist käsitlevate õigusnormide rikkumise või teemaksude tasumise eest, mille puhul karistatakse ainult trahviga [53].

[46] Vt liiklusseadustiku artikkel L.121-6, milles on sätestatud süütegu, mis seisneb sõidukijuhist teavitamata jätmises, kui sõiduki omanik on juriidiline isik.

[47] Vt 16. märtsi 1968. aasta liikluspolitsei seaduse (*Moniteur belge*, 27.3.1968, lk 3146), mida on muudetud 8. mai 2019. aasta seadusega (*Moniteur belge*, 22.8.2019, lk 80518), artikkel 67*bis*, mis asub V jaotises „Karistusmenetlus, maksekorraldus ja tsiviilkohtumenetlus“, ning eelkõige IV*bis* peatükk „Rikkuja tuvastamine“.

[48] Põhikohtuasjas käsitletav kohustus kehtib olenemata sellest, milline on toimepandud liiklussüütegu, kuna Austria seadusandja peab silmas isikut, kes on sõidukit „juhtinud“ või selle „parkinud“ teatud kindlal ajahetkel.

[49] C-183/18, EU:C:2020:153.

[50] Vt 4. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punkt 54).

[51] Vt 4. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, punkt 55).

[52] Vt käesoleva ettepaneku punktis 61 viidatud kokkuleppe põhjendus 3.

[53] Vt liiklusseadustiku artikkel L121-2.

78. Sõiduki omaniku kohustus tuvastada, kes oli liiklussüüteo toimepanemise ajal sõiduki juht, on vahend, mis võimaldab liikmesriikidel täiendada vahendeid, mis on nende käsutuses liiklussüüteo uurimise staadiumis, võimaldades neil saada vajalikku teavet süüteo toimepanija isiku tuvastamiseks ja seega tema karistamiseks.

79. Nendest asjaoludest tuleneb, et selle kohustuse rikkumine kujutab endast süütegu, millel on oma ese ja koosseisu tunnused, ning seda ei saa kvalifitseerida „lisasüüteoks“, nagu väidab Ungari valitsus.

80. Seda tõlgendust toetab Bulgaaria Vabariigi, Horvaatia Vabariigi, Ungari ja Austria Vabariigi vahel 11. oktoobril 2012 sõlmitud kokkulepe, millega hõlbustatakse liiklussüütegude puhul piiriülest karistamist [54]. Täpsustan, et raamotsuse 2005/214 artikli 18 kohaselt ei piira raamotsus selle kokkuleppe kohaldamist, kui see võimaldab minna kaugemale selles raamotsuses sätestatud nõuetest ja aidata kaasa rahaliste karistuste täitmise lihtsustamisele või täiendavale hõlbustamisele. Samas, nagu märkis Austria valitsus, ei ole see kokkulepe käesolevas kohtuasjas *ratione temporis* kohaldatav, sest see jõustus tema suhtes 28. augustil 2018. Selle sätted näivad mulle siiski huvitavad. Nimelt on nii otsuse teinud riik kui ka täidesaatev riik siinkohal sellise kokkuleppe pooled, mille konkreetne eesmärk on selle kokkuleppe artikli 6 lõike 1 kohaselt teha koostööd liiklussüüteo toimepanemise eest määratud rahaliste karistuste piiriüleseks täitmiseks.

81. Kuid vastavalt 11. oktoobri 2012. aasta kokkuleppe artikli 1 lõikele 1 hõlmavad „liiklussüüteod“ mitte ainult direktiivi 2015/413 artiklis 2 [55] nimetatud liiklusohutuse rikkumisi, vaid ka sõiduki valdaja või omaniku või muu liiklussüüteo toimepanemises kahtlustatava isiku *koostöösoovimatust*, kui need õigusrikkumised on ette nähtud selle riigi õiguses, mille territooriumil rikkumine toime pandi. Selle kokkuleppe artikli 1 lõikest 2 tuleneb, et osalisriikide koostöö hõlmab eelkõige liiklussüüteo toimepanemises osalenud sõiduki omaniku koostöö puudumise eest määratud rahaliste karistuste täitmist.

82. Tõlgendust, mille ma soovitan valida, toetab ka Euroopa Inimõiguste Kohtu praktika. Kohtuotsuses Weh *vs*. Austria [56] eristas see kohus liiklussüütegude valdkonnas selgelt karistust, mis määrati mootorsõiduki omanikule, kes ei avaldanud liiklussüüteo toimepanemise eest vastutavat juhti, rikkudes KFG 1967 § 103 lõikest 2 tulenevat kohustust, karistusest, mis võidakse talle liiklussüüteo toimepanemise eest määrata.

83. Liidu õiguse praeguses seisus arvan seega, et niisugune kohustus, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mille kohaselt peab sõiduki omanik avalikustama sõidukijuhi isiku, keda kahtlustatakse liiklussüüteo toimepanemises, kuulub liikluseeskirja kohaldamisalasse raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmanda taande tähenduses ja et selle kohustuse rikkumine on seotud „käitumisega, millega rikutakse liikluseeskirja“ selle sätte tähenduses.

84. Seda tõlgendust kinnitab raamotsuse 2005/214 eesmärk.

[54] Edaspidi „11. oktoobri 2012. aasta kokkulepe“.

[55] Pärast seda, kui Euroopa Kohus oli 6. mai 2014. aasta kohtuotsusega Euroopa Komisjon *vs*. Euroopa Parlament ja Euroopa Liidu Nõukogu (C-43/12, EU:C:2014:298) tühistanud väära õigusliku aluse tõttu direktiivi 2011/82, asendati see direktiiv direktiiviga 2015/413, mille sisu on samane direktiiviga 2011/82.

[56] EIK 8. aprilli 2004. aasta otsus Weh *vs*. Austria (CE:ECHR:2004:0408JUD003854497, punktid 52–56). Vt ka EIK 24. märtsi 2005. aasta otsus Rieg *vs*. Austria (CE:ECHR:2005:0324JUD006320700, punktid 31 ja 32).

2. Raamotsuse 2005/214 eesmärk

85. Raamotsuse 2005/214 eesmärk on võimaldada süütegude, eelkõige liiklussüütegude eest tõhusamat karistamist, luues pädevate siseriiklike õiguskaitseasutuste vahelise koostöö mehhanismi.

86. Raamotsuse 2005/214 põhjendustest 2 ja 4 nähtub, et raamotsusega loodud koostöö eesmärk on võimaldada teises liikmesriigis registreeritud sõidukite omanikele liiklusrikkumiste eest määratud rahaliste karistuste paremat kohaldamist. Need süüteod on piiriülese mõõtmega ja võivad olla eriti rasked. Eesmärk on seega tagada nimetatud süütegude eest tõhusam karistamine, mis oma hoiatava mõju tõttu peab juhte ajendama järgima nende läbitavate liikmesriikide liikluseeskirju.

87. Selles kontekstis näib mulle, et raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandas taandes nimetatud liiklussüütegude seast sellise süüteo välistamine, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis hõlmab liiklussüüteo toimepanemise eest vastutava sõidukijuhi tuvastamise kohustuse rikkumist, seab selle eesmärgi saavutamise ohtu.

88. Nimelt võib selline välistamine jätta otsuse teinud riigi pädeva asutuse ilma võimalusest karistada sõiduki omanikku juhul, kui sõiduk on registreeritud teises liikmesriigis. See tooks kaasa võrdse kohtlemise lõppemise, kuid eelkõige tooks see kaasa selle, et otsuse teinud riigi pädevalt asutuselt võetakse võimalus menetleda ja karistada teises liikmesriigis registreeritud sõidukite juhte, kes on süüdi liiklussüüteo toimepanemises otsuse teinud riigi territooriumil, samas kui need juhid võivad ohustada teisi liiklejaid liidus.

89. Niisugune rikkumine, nagu on kõne all käesolevas asjas, mis puudutab juhi tuvastamise kohustuse rikkumist, kujutab esmapilgul endast küll kergemat rikkumist, kuna see ei too kaasa liiklusest tingitud materiaalset kahju ega kannatanut. Samas näib mulle, et selliste rikkumiste kogumõju kogu liidu territooriumi ulatuses on väga suur ja nende eest karistamine on oluline, et tagada liikluseeskirjade täitmine sisepiirideta alal. Kõnealune tuvastamise kohustus kehtib sõltumata sellest, milline on sõidukijuhi toime pandud liiklussüütegu. Tegemist võib olla liiklusalase pisirikkumisega, nagu ebaseaduslik parkimine, kuigi liidu seadusandja on sellise süüteo puhul näinud ette, et täidesaatva riigi pädev asutus võib otsuse tunnustamisest või täitmisest keelduda, kui rahaline karistus on 70 eurot või väiksem[57]. Tegemist võib olla ka raskema rikkumisega, nagu punase tule eiramine või kiiruse ületamine, mis on käesoleva kohtuasja aluseks. Selline käitumine peegeldab igapäevast kogemust kogu liidu territooriumil. Mulle näib, et see, kui otsuse teinud riik jäetakse ilma vahenditest sellise käitumise jälitamiseks ja karistamiseks põhjusel, et asjaomane sõiduk on registreeritud teises liikmesriigis, on vastuolus liidu seadusandja tahtega luua vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala, mis põhineb liikmesriikidevahelisel õigusalasel koostööl.

90. Kõiki neid asjaolusid arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada, et raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandat taanet tuleb tõlgendada nii, et süütegu, mis seisneb „käitumises, millega rikutakse liikluseeskirja“, hõlmab käitumist, millega sõiduki omanik keeldub tuvastamast juhti, keda kahtlustatakse liiklussüüteo toimepanemises.

[57] Raamotsuse 2005/214 artikli 7 lõike 2 punkti h kohaselt võib täidesaatva riigi pädev asutus keelduda otsuse tunnustamisest ja täitmisest, kui on tõendatud, et rahaline karistus on alla 70 euro või samaväärse summa.

V. Ettepanek

91. Esitatud arutluskäigust lähtuvalt teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Zalaegerszegi Járásbírósági (Zalaegerszegi esimese astme kohus, Ungari) eelotsuse küsimustele järgmiselt:

1. Nõukogu 24. veebruari 2005. aasta raamotsuse 2005/214/JSK (rahaliste karistuste vastastikuse tunnustamise põhimõtte kohaldamise kohta) artikli 7 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et täidesaatva liikmesriigi pädev asutus võib keelduda otsust tunnustamast ja täitmast, kui süütegu, nagu see on määratletud otsuse teinud liikmesriigi õiguses, ei vasta süüteole või süütegude kategooriale, millele viitab otsuse teinud liikmesriigi pädev asutus, et kohaldada selle raamotsuse artikli 5 lõiget 1.

   Täidesaatva liikmesriigi pädev asutus võib keelduda selle otsuse tunnustamisest ja täitmisest vaid siis, kui kõnealuse raamotsuse artikli 7 lõike 3 alusel eelnevalt algatatud konsulteerimismenetlus ei võimaldanud parandada selles otsuses sisalduvat puudust.

2. Raamotsuse 2005/214 artikli 5 lõike 1 kolmekümne kolmandat taanet tuleb tõlgendada nii, et süütegu, mis seisneb „käitumises, millega rikutakse liikluseeskirja“, hõlmab käitumist, millega sõiduki omanik keeldub tuvastamast juhti, keda kahtlustatakse liiklussüüteo toimepanemises.